

fulgt et ganske andet Princip. Naar man blot bliver staaende ved de mindre Betjeninger, om hvis Krav paa Pension der i det Hele kan være stort Spørgsmaal, ligesaa Kammer-tjenerer til Foderknægten eller til Kjøkkenlær-lingen, saa udgjør disse Pensioner paa den aftagende Pensionliste ikke Mindre end 28,336 Rbd. om Aaret. Men det er ikke blot saa-danne Betjeninger, som jeg troer med Uret ere blevne regnede til Statsstjeneste; jeg troer vir-kelig, at der ogsaa ere mange Andre, om hvilke dette gjelder, og Enhver, som vil gjøre sig den Umage at gienneengaae Pensionslisterne noie, vil upaatvivlelig støde paa mange Be-tjeninger, som han med megen Tvivl maa betragte som pensionsberettigede. Det er isærdeleshed efter at have gienneengaaet disse Lister, at den Dverbetvissning, som jeg allerede tidligere nærede, at vi ikke kunde tænke paa at ordne Pensionsvæsenet paa en fast God, med mindre vi saae en Lov for hvem der skal ansees for Pensionberettiget, er blevet endnu mere begrundet. Jeg troer, at en saadan Bestemmelse som den, der efter Udvalgets Forslag skulde optages i Loven om fast Tjeneste, vilde være et meget daar-ligt Surrogat for en fuldkommen aaden Ud-talelse gennem en Lov, om hvem der er pen-sionsberettiget og hvilke Betjeninger der ifølge Tjenestens Natur kunde gjøre Krav paa Pen-sion. Udvalget har ogsaa foreslaaet en anden Vej, forat formindste Pensionerne. Udkastet har villet, at de Embedsmænd, som man an-satte ved Stiftelser, som have et Statsøiemed, skulde ligeledes ansees pensionsberettigede. Ud-valget har gjort den Bemærkning, at det vilde lede til practiske Vanskeligheder, og at det ikke let er muligt at skjelne mellem de Instituter, som have et Statsøiemed og de, som ikke have det, og har foreslaaet at gaae en anden Vej, idet man har meent, at Embedsmænd ved Stiftelser, hvis Lønning bevilgedes af Rigsdagen gennem Finantsloven, skulde pen-sioneres efter de i Pensionstloven opstillede Reg-ler, og at derimod Embedsmændene ved Stif-telser, hvis Budget ikke var fremlagt tilligemed den aarlige Finantslov, ikke skulde pensioneres. Man har sagt, forat anføre et Exempel, at ved denne Forholdsregel vilde Universitetets,

Seminariernes, Sorø Academies Embedsmænd, komme ind under Lovens Bestemmelser, deri-mod maatte Embedsmændene ved Herlufsholms Skole, Frederiks Hospital, Vaisenhuset, Sø-qvæsthuset osv. pensioneres af vedkommende Stiftelser efter de Regler, som disse selv maatte fastsætte. Det forekommer mig for det Første, at det ikke vilde være noget bestemt Skjelne-mærke, om tilfældigvis et Instituts Budget var opført i Finantsloven eller ikke; men jeg kan saameget mindre lægge Vægt paa dette Skjelnemærke, som Finants-Comiteen selv har foreslaaet Pag. 38 i dens Betænkning, at Frederiks-Hospital, Fødsels- og Pleiestiftelsen og Vaisenhusets Budgetter herefter skulde op-tages i Finantsloven; og det Samme maa vel ogsaa gjelde om ethvert andet Institut af nogen Betydning; thi jeg indseer heller ikke, hvorfor Herlufsholms Skole, som ligesaa lidt har Tilskud af Staten som Sorøe-Academie har havt, hvorfor ikke dens Budget ligesaa godt skal optages i Finantsloven som Sorøe-Academies, og hvorfor en aldeles Tilfældig-hed, som hvert Aar kunde forandre sig, saaat sige, skulde være Grundvolden, hvorpaa vort Pensionsvæsen for en Deel skulde være bygget. Hvad vilde man gjøre, naar f. Ex. Vaisen-huset i 1852 indsendte sit Regnskab og bad om at det maatte blive optaget i Finantslo-ven? Skulde man kunne nægte det, og skulde dette Instituts Embedsmænd, derved at Bud-gettet blev optaget i Finantsloven, have faaet et Pensionskrav, som man ellers ikke vilde indrømme dem?

Det forekommer mig virkelig, om jeg end villig erkjender, at det er meget tvivlsomt, om det i Lovudkastet opstillede Criterium paa Pensionberettigelse, at „vedkommende Em-bedsmænd er ansat ved en Stiftelse, der har et Statsøiemed“, er rigtig eller ikke, at det dog ikke er mere ubestemt end det, som Udval-get har foreslaaet, at det nemlig skulde være afhængigt af, „at disse Stiftelsers Regnsfaber ere optagne i Finantsloven eller ikke“. Der er ingen Tvivl om, at alle saadanne Stiftel-ser vilde skynde sig med at indsende deres Regnsfaber og forlange dem optagne i Finants-loven. Jeg kan derfor, hvad enten jeg seer hen til Statsstjenestens Natur, eller til Embeds-